

תת"ע (עכו) 3180-10-24 - סאלח ח'אלד נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 3180-10-24 - סאלח ח'אלד נ' מדינת ישראלשלום עכו

תת"ע (עכו) 3180-10-24

סאלח ח'אלד

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[05.01.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 13.11.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 26.12.2024.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף

130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת

ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שעניינתי בנימוקי הבקשה ותגובת המאשימה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות

וזאת מהטעמים הבאים:

המבקש טען כי לא זומן כדין ועל כן לא התייצב לדין אולם עסקינן בטענה כללית אשר לא ניתן לקבלה. עיון באישור המסירה מיום 15.07.2024 ואשר נסרק לתיק ונבחן על ידי בית המשפט טרם שפיטת המבקש בהעדר מעלה כי אישור המסירה חזר בציון "בהעדר הנמען נמסר לבן משפחה הגר עמו ונראה שמלאו לו 18". זאת ועוד, עסקינן באישור מסירה הכולל פרטים מלאים של המבקש, לרבות מספר תעודת זהות, כתובת, חתימה ושם של פקיד הדואר בצד תאריך. אדגיש כי הגם שקיומו של אישור המסירה צוין מפורשות במסגרת פסק הדין, המבקש נמנע מלהתייחס לאישור המסירה ולחתימה המופיעה על גביו.

עוד אציין כי מקום שמדובר מלכתחילה בבקשה להישפט אשר הוגשה על ידי המבקש עצמו, שומה עליו היה לעקוב אחר מועד הדין אשר ייקבע, ולהתייצב אליו לצורך העלאת טענותיו במועד.

לאור האמור, משקיימת בתיק הזמנה כדין, ובהעדר ראייה ראשונית כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שלא ניתן לקבוע כי הייתה סיבה מוצדקת אשר מנעה מהמבקש להתייצב לדין אשר נקבע בעניינו, ואין למבקש אלא להלין על עצמו, בעניין זה אפנה לעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע כי "אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדין", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינו.

המבקש כפר בביצוע העבירה וטען לקיומם של כשליים ראייתיים, אך לא טרח למנות את הכשליים בתי; ואף לא צירף העתק של הדו"ח, על מנת שביהמ"ש יוכל לבחון את טענותיו. אם כך, אין לי אלא לקבוע כי טענה זו נטענה בעלמא כלאחר יד וללא כל ביסוס עובדתי; לפיכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לקיומו של עיוות דין, ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה; המבקש לא עשה זאת.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ה' טבת תשפ"ה, 05 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.